

vel et Forslag om en Indskrænkning af Bankgarantien som et Forslag om en Udvildelse af den.

Der er ved Ændringsforslagene, naar de vedtages, naaet det — og det er jo i Overensstemmelse med de Forhandlinger, Finansministeren har ført med Bankerne —, at det Maksimumsbeløb, der blev fastsat i Fjor, 10 Mill. Kr., er nedsat til 8 Mill. Kr. Men hvis Sagen gaar sin Gang, uden at vi gøre noget her, tror jeg, det kunde forme sig saaledes, at alle de 10 Mill. Kr. maaske vilde blive satte over Styr. Nu indskrænkes dog Statsforpligtelsens Maksimum fra 10 Mill. Kr. til 8 Mill. Kr. Dette er allerede en Indskrænkning af Statens Forpligtelse, men jeg tillader mig at udtale det Haab, at heller ikke dette Maksimum, de 8 Mill. Kr., maa blive brugt. Saa vidt jeg ved, regner man i Finans Kredse med, at det Beløb, der vil blive Tale om, at Staten kan komme til at udrede, vil løbe op til saadant noget som 4 Mill. Kr., og jeg vil haabe, at det yderligere vil kunne formindskes.

Man kan naturligvis stille sig paa det Standpunkt, som Mindretallene gøre — og i Motiveringerne ere de forskellige Mindretal jo væsentlig enige — at man erklærer, at hvad der skete i Fjor den 15. Februar, var noget galt, og gør man det, saa er det meget konsekvent, at man siger: vi ville ikke fortsætte. Har man begaaet en Fejl og erkender, at det var en Fejl, man begik, saa skal man ikke fortsætte. Det er jo menneskeligt at fejle, men det er afskyeligt at fortsætte i Fejltagelserne, og det ene af Mindretallene, det første Mindretal, siger i hvert Fald ganske klart, at Vedtagelsen af Loven af 15. Februar 1908 er et højst uheldigt Skridt. Det ærede Mindretal erklærer altsaa, at det er højst uheldigt, hvad der den Gang blev gjort, og hvad de selv var med til at stemme for. Og naar de anse deres Afstemning den Gang for fejlagtig, kan man ikke sige noget til, at de ikke ville være med længere, at de ikke ville fortsætte i deres Fejl. Men mine Meningsfæller kunne ikke erkende, at det var en Fejl, der skete i Fjor i Februar. Vi fastholde, at vi ikke fortryde den Afstemning, vi var med til. Naar Vilhelm Lassen den Gang greb hurtigt og energisk ind, saa handlede han vitterlig i Overensstemmelse med den offentlige Mening her i Landet og med Fler-tallet i, — ja, med hele dette Ting. Det kan ikke nægtes. Man kan efterse hvilke Blade man vil fra Februar Maaned i Fjor, fra det yderste Højres til „Politiken“ og „So-

cial-Demokraten“, og man vil overalt se et Krav om, at Staten greb ind, og da det skete, en Billigelse af, at der blev grebet ind. Men naar det er Tilfældet, saa foretrækker jeg usægtelig, at vi fastholde den Stilling, vi den Gang indtog, og ikke vice tilbage for Konsekvenserne deraf. Og jeg tror, at det ikke er mindst heldigt under parlamentariske Tilstande. Naar en parlamentarisk Minister — og det var Vilhelm Lassen paa det Tidspunkt, hvad man end ellers mener om ham og hans Politik, og den har jeg meget at udsætte paa — kommer til Rigsdagen, og denne, oven i Købet enstemmig, giver sin Tilslutning til hans Forslag, saa tror jeg, at det er sundt for den parlamentariske Udvikling, at Rigsdagen, at Folketinget staar fast i loyal Gennemførelse af det, man var enig med den parlamentariske Minister om. Det, tror jeg, vil styrke Parlamentarismen og den parlamentariske Udvikling her i Landet.

I Virkeligheden er der i Realiteten ikke saa stor Forskel mellem Fler-tallets Opfattelse af, hvad der i Øjeblikket bør gøres, og Mindretallenes. Det første Mindretal ender med at sige, at det vil være villigt til endog betydelige Ofre for at bringe den nu bestaaende Tilstand til Ophør gennem Statens Udtræden af Bankkomiteen, og siger endvidere, at det sikkert er af den største Værdi, at Staten hurtigst muligt kommer ud af dette Forhold. Det er netop det, vi gaa ud fra. Men der er fra Mindretallets Side ikke anvist nogen anden Vej end den her foreslaede. Vi ere villige til at forhandle om andre Former, om andre Veje, hvis man kunde anvise saadanne, men det er ikke sket. Mindretallet selv mener, at det er højst ønskeligt, at den nuværende Tilstand hurtigst muligt ophører, og at Staten kan komme til at udtræde af det bestaaende Forhold. Men saaledes som Situationen ligger, synes vi kun at kunne naa det, som Mindretallet ogsaa vil naa, ved at gaa med til at fremme Forslaget med de af Fler-tallet stillede Ændringer.

Man har talt om, at Socialdemokratiet her indtager en uventet Holdning. Det er jo ikke Tilfældet. Vi ere netop i Overensstemmelse med vor Afstemning i Fjor, medens Mindretallet erkender, at deres Afstemning var en Fejl, som de fortryde, og som de derfor ikke ville fortsætte. Jeg gør opmærksom paa, at jeg ved første Behandling af denne Sag som vor Gruppes Ordfører efter en indgaaende Kritik af Statens Forhold til Bankkomiteen og hele